

Tidsskriftet Reflex

9.årgang, nr. 36, december 2016

Kolofon for Tidsskriftet Reflex

Reflex er et tidsskrift med digte, artikler om lyrik, anmeldelser og andet som måtte interessere digtere og lyrikelskere.

Reflex er et ikke-kommercielt tidsskrift som udgives af poetklubben 57° Nord.

Reflex is a Danish non-commercial e-zine with and about poetry. The e-zine is made by the poet club 57° Nord.

Ansvarshavende redaktør: Sean Ryan Bjerremand

Redaktionsmedlemmer: Jan Nygaard og Kell Ivan T Thygesen

Reflex udgives i PDF-format. PDF'en er velegnet til print, men kan indeholde indlejrede medieobjekter med lyd/filmklip. Det anbefales at åbne filen direkte med den nyeste Adobe Reader.

Copyright 57° Nord 2016 og kunstnerne/skribenterne.

Kontakt: reflex@57nord.dk
<http://57nord.dk/tidsskrift.php>
ISSN: 1903-0738

Grafisk layout: Sean Ryan Bjerremand og Jan Nygaard

Fotos:

Sean Ryan Bjerremand - forside, side 8, side 44, side 67

Kell Ivan T Thygesen - side 21, side 33, bagside

Peter Graarup Westergaard - side 34, side 53

Anett Sällsäter Christiansen - side 24

Malene Bach - side 19

Indhold

Digte

Morten Reimar - side 4

Camilla Ottesen - side 9

Maja Ravn - side 10

Mille Wohlert - side 13

Jørgen Wassilefsky - side 15

Malene Bach - side 19

Kell Ivan T Thygesen - side 20

8220 Untold Stories - side 24

Sean Ryan Bjerremand - side 25

Leif Achton-Lynegaard - side 26

Connie Anette Nordholt - side 29

Bjarne Kim Pedersen - side 30

J Nyd - side 35

Anni Birgit Sørensen - side 36

Arash Sharifzadeh Abdi - side 38

Peter Graarup Westergaard - side 39

Finn Wiedemann - side 45

Helle Bengtsson - side 47

Daniel Mantel - side 50

Steffen Weiss - side 57

Niels Østergaard - side 60

Artikler

Malene Bach fortæller - side 19

Novembertræ i Århus - side 33

En aften på Løves - side 58

Forord

Dette er det 36. nummer af Tidsskriftet Reflex. Siden 2008 har i alt 112 forfattere bidraget til vores tidsskrift, og stadig flere uden for Aalborg, hvor foreningen bag Tidsskriftet, 57° Nord, jo har sit hjemsted.

Hvor folk kommer fra, er i virkeligheden fløjtende ligegyldigt, for når alt kommer til alt, er det den spontane nydelse af poesi, der er det centrale. Dog stiller det krav til os som tidsskrift og forening. I 2017 vil vi arbejde på flere fokuspunkter. Vi vil frem til foråret vurdere muligheden for at udgive en papirudgave af Reflex, ligesom vi vil arbejde på at flere medlemsarrangementer. Det startede vi med i november, hvor lyrikere fra flere dele af landet mødtes til et vellykket arrangement i Århus. Et arrangement i Aalborg med oplæsning og videoproduktion af den enkelte kunstner er i støbeskeen, og sådan skal vi blive ved med at lægge på, så foreningen såvel som Tidsskriftet Reflex er til gavn for de, der relaterer til projektet. Ikke som et narcissistisk forum for ego'er, der vil føre sig frem, men som fællesskab og med mulighed for at skabe noget god kunst. Også, hvis svaret fra redaktøren bliver "beklager - det her vil jeg ikke stå bag en udgivelse af."

I øvrigt mener jeg, at julebudskabet ikke er en hulens masse gaver, men at vi hver dag skal være glade og ydmyge over livet. Som John Lennon sang: "Life is what happens to you while you're busy making other plans."

God fornøjelse!

Med venlig hilsen

Sean Ryan Bjerremand
Formand for 57° Nord

Orker ikke

Jeg orker ikke mere
og det tror jeg heller ikke du gør
orker ikke at lade som om jeg orker
okse derudad
trække til og skubbe på
noget jeg hellere vil lade stå
orker ikke dit orker ikke mit
eller dat eller at
handle ind
finde på nye sunde retter
til en overkommelig pris
der passer til din kur
jeg orker ikke REMA
orker Løvbjerg lidt bedre
men ikke turen derned
de tre etager
naboerne på trappen
postkassen
orker ikke flere regninger
eller solskinnende postkort
jeg orker ikke generalforsamlinger
i beboerforeningen
jeg orker ikke at møde nogen jeg kender
jeg orker ikke at smile høfligt til den hjemløse
der står foran Trøjborgcentret og sælger god samvittighed
magter ikke vej-selv grøntsager
at der findes så mange forskellige shampooer
jeg orker ikke mit hår
orker ikke at klippe mig skaldet
eller lade være

jeg orker ikke dine venner
og deres kedelige hobbyer
og fucking akvariefisk
at høre om deres røvsyge studier
jeg orker ikke din mormor
hendes undskyldende blik
og urolige hænder
gider ikke tage toget langt væk
bare for at spille weekenden med din familie
i stuer hvor luften står stille
og bornholmeruret får mig til at savne mandag morgen
jeg orker ikke at lappe cykel
smøre kæden og stramme styret efter
orker ikke Randersvej
orker ikke modvind
orker ikke rødt lys og vandpytter
jeg orker ikke at give det hele en chance til
at kæmpe for det
orker ikke playdates
med vores parvenner
din veninde hjemmefra
og hendes kæreste du så gerne vil have
jeg kommer godt ud af det med
fordi det betyder så meget for dig
orker overordnet ikke ting
der betyder så meget for dig
at du gerne vil have jeg lytter
på deres historie om dengang
de backpackede i Thailand
sengelagnet på græsset
i Universitetsparken
taskevarme dåseøl og engangsgrill med kyllingebryst

Morten Reimar

”det var bare så hyggeligt at se jer”
”det må vi gøre igen”
orke ikke at spørge ind til folk
at være ’interessert’
høflig
imødekommende
jeg orke ikke DR
genudsendinger
snowboarding
folkefælles tv-begivenheder
orke ikke Zulu
at det hele skal være så ungt
som EU-parlamentsvalget
orke ikke regnvejre jeg orke ikke
at komme ud i det gode vejr
jeg orke ikke at dække op på altanen
vinke til underboen
der tager sol i gården
turene til IKEA
fordi du ikke kan se dig selv i vores møbler
dine problemer
Christina fra arbejde
din hovedopgave
jeg orke dig ikke
orke ikke at gå fra dig
sidde og tude i stuen
snakke tingene igennem
forklare hvorfor til venner og forældre
skulle ’finde sig selv’
i byen
dating
starte forfra og i IKEA igen

orke ikke at du bliver så ked af det
jeg elsker dig jo som sådan
har ingen planer om at skride fra det hele
eller slå hånden i bordet
så meget nemmere hvis det hele var på en anden måde
jeg hader alle de fucking mennesker
der vil mig det så godt
kun vil mig det bedste
som rækker hænder ud fuck dem
orke ikke at ’give noget igen’
orke ikke al det lort jeg køber altid
fordi jeg tænkte tweed og ny tandpasta var løsningen
mine tænder er ikke hvidere
som hende i reklamens
mine tænder ligner armhulen
i en gennemsvedt hvid skjorte
jeg orke ikke at cykle på skovtur i den anden ende af
byen
det tror jeg heller ikke du gør
det har du i hvert fald ikke gidet før
jeg orke ikke du snakker om sommerferien hele tiden
og nytår eller at dine bøger skal stå ved siden af mine
de ser altid så fremmede og midlertidige ud
som bibliotekslån med rykkere på
de er allerede på vej ud
det ved du også godt
selvom du så ihærdigt prøver at holde dem i reolen
skat jeg orke ikke at tale mere
om tingene
hyggesnakke småsnakke
sludre om vores dag
og i morgen

Morten Reimar

tale om fremtiden
jeg kan se på dig
du prøver
jeg har prøvet
jeg kan ikke mere
orke ikke mere
du orker mig ikke
det forstår jeg godt
var jeg dig var jeg skredet
men jeg er mig og jeg bliver
fatter ikke du gider mig mere
se mig i øjnene
og kigge efter noget der ikke er der længere
du er ikke glad
jeg er ikke glad
jeg orker ikke mere
det tror jeg heller ikke du gør
vi er ikke nært så lykkelige
som vores billeder siger
vi skulle have taget flere fotos
da vi havde selfiesmilene til det

kan dårligt huske
hvorfor jeg rodede dig ind i alt det her

Mig rødglødende i stuen
Dig iskold i soveværelset
Isoleringen i væggen
er det eneste
der kører for os

Jeg er ked af det
også på grund af alle de andre ting
parrutinerne
de usagte ritualer
vores pæne lejlighed
og velindrettede hverdag
vores madplan og ferieminder
de postkort vi sendte til os selv
Var begyndt at holde af din familie
svingede egentligt meget godt med din far
selvom vi to aldrig rigtigt fandt melodien

Love me Tinder

Elsk mig for min gode profil
og for min salgspitch
mine fællesinteresser
og glansbilleder på Instagram
Elsk mig for et photo opportunity liv
min stramme profiltekst
de frække snaps
og elsk mig for selfies
for tweets for updates
match mig
blidt på vej hjem fra byen
match mig når du ligger alene
i sengen og lejligheden er for stor
og Iphonen for lille
følg mig add mig elsk mig
facetime
elsk mig for mine feriebilleder
elsk mig amaro mayfair og valencia
for fuld kontrast og skarphed
elsk i vignet sort/hvid og forbedret lysstyrke
facebook til facebook

Jeg har det så godt
som lige inden plot twistet
i en fredagsfilm

Om ikke livet
så i hvert fald
dele en taxa

Teenagerne spørger
hvorfor fjolser forelsker sig
Mormor spørger
om jeg har fundet en sød kæreste
siden sidst
og jeg beroliger mormor med
at jeg er begyndt at se én
og så bilder jeg mig selv ind
hende den mørkhårede
ovre på den anden side af gården
sætter blomster i vinduet
for min skyld

Indskrift på gravstenen:
”Her kunne have stået så meget”

Den anden del af himmelen

Skil/mig/

Og det føles
Som et kys
Når din opmærksomhed
Rammer min hæl af mindreværd
Og jeg basker forvirret
Som en due
der mangler vingernes mod
Til at sige
At jeg vil
Dig
Og jeg vil
Din pik
Men det må jeg ikke sige
For kvinder skal være dydsmønstre
Og trivialiteten i det
Gør at jeg mister lysten til at kneppe dig overskrævs
I stedet resignerer jeg
og bliver
frigid attraktiv

Chamos

Og jeg fortæller dig
At sulten efter ord
Er ligeså stærk
Som sulten efter krop
Bare én Ikke nødvendigvis
Din
Og du taber blade for at nå mig
Men jeg tabte vejret

Frihedsrøver

Du tog min frihed ved at sparke til min selvtillid
Og bagbinde min evne til at sige fra.
Som en blodsuger satte du kløerne i min realitetssans
Og formede mig til en nikkedukke,
Der ikke længere kunne skelne
Liderlighed fra lidenskab
Og syndefald fra kærlighed.

For du tog mig med vold og startede en flodbølge af selvhad og overdøvende mindreværd.
Min kærlighed var dit gidsel
Og løsepengene var min sjæl.
Jeg stod blot i afmagt
Og mærkede hvordan Stockholm-syndromet bredte sig i mine inderste kroge
Som en virus uden kur.
Hvordan dine nedgørende kommentarer skabte et hulrum i min krop,
Som du kunne erobre med en hær af falske komplimenter.

Jeg strittede imod
Indtil jeg blev dødvægt,
Under din voldsomhed.
Så jeg tog imod
Indtil jeg blødte af skam over din voldtægt
Og over ikke at kunne tilfredsstille DINE behov.
Men den skam hører ikke til på mine skuldre.
Ikke længere.

Standhaftig kriger

Pludselig stod du der
Midt i et virvar af forvirring
Og kærestesorger.

En standhaftig kriger
Med en særlig glød.
Et holdepunkt for mit desperate sind
Og mit blottede kød.

Du giver rum til at rumme mit hulrum,
Og mine bitre dage.
Mit overdrevne sukkerforbrug,
Og mit selvhad.
Og endda uden at klage.

Og uden at plage
Om at være min mage.
For vi kan være partnere i krig,
Men ikke i livet.

Du er en standhaftig kriger
Med en særlig glød.
Der kæmper for retten til mere af mig.
Men min evne til at elske
er uddød.
Og jeg projekterer blot mine følelser over på dig.

Du kan ikke se hvad jeg ser,
Og jeg tror ikke at du indser.
At du blot er en til at tage byrden
af at være alene.

Mandag

Jeg vågner og ved at alt vil eskalere.
Weekendens illusoriske lykke vil dø,
Og jeg vil sidde tilbage med resterne af en tabt forbindelse,
Og minderne om dine kys.

Men du er min.
Lidt endnu.

Men det er mandag.
Og det perfekte billede vil revne.
Mit hjerte vil briste
Og det liv, jeg kender
Vil blive begravet i en dyng
Af iskolde ord.

Jeg ser på dit sovende, fredfyldte ansigt,
Som det rammes af solens første stråler,
Og du er min
Lidt endnu.

Min hals krummer sig sammen.
Og min mave slår knuder,
Mens jeg smiler til dig i morgengryet
Og indfanger de sidste smage, dufte og berøringer
I mine sansers hukommelse.

Men det er mandag.
Og angsten breder sig i morgenens bitre sødme.
Alvoren kommer krybende under gulvbrædderne,
Og stiger til vejrs uden omtanke.
Dine øjne skifter stemning
Og du åbner for de ord,
Der skaber tomhed og afstand,
Men du er stadig min.
Lidt endnu.

Tag nu bare dit tøj af

Tag nu bare dit tøj af. Tag nu bare hænderne op af lommerne, og tag mit tøj af. Trøjen over hovedet, det er overhovedet ikke svært. Bær mig ind på badeværelset, og tænd mig som du tænder bruseren. Lad vandet plaske, og underboerne klage. Jeg ved ting tager tid, men tag nu bare dit tøj af. Tag en sok af ad gangen, og smid dem over skulderen, som smed du, med ligegyldig mine, skrald i naturen. En knap og en lynlås er knap så svære at åbne, hvad venter du på? Læg mig ikke på sengen, smid mig i sofaen, og lad mig nu bare tage dit tøj af.

Glasskår

Glas kommer, glas går

Måske glasskår?

Jeg slænger mig på min silkesofa, iført en silkekimono

Ingenting må røre mig, hvad hvis der kom en rids?

Grønt lys bliver dannet gennem de grønne glasvaser i vinduet

Mine øjne plirrer

Man siger, jeg er en pige lavet af glas.

Analsex

Første gang i mands minde, minder mig om noget en mand sagde til mig en gang, måder hvorpå den kan komme ind, måske mere af det der, saft der løber, man skal passe på, dig vil jeg, muskelmasse mod kød, midnat, dunkende musik, smerte så gennemtrængende, at det er godt, fremprovokerer et støn, mere spørger du, madpandekager med mystisk fyld, ukendt materiale, materie flyder fra et åbent sår, min endetarm skriger, mere svarer jeg, mange gange bliver jeg mindet om, når to bliver til en, til mere, til flere, mildt sagt.

Flasken

Blidt men bestemt, blev jeg presset ned i en flaske. Flasken var ikke meget større end mig, og så var den grøn. Lang tid gik der, inden flasken sagde et eneste ord til mig. Den kiggede ud af vinduet i køkkenet, og sukede. I køkkenet blev der braset og stegt og kogt, og i restauranten køkkenet hørte til, blev maden bragt ind.

En dag blev flasken og jeg båret ind på et bord for to. Lyset var afdæmpet, og rolig konversation hørtes mellem bordene. Det var nu det skulle blive min og flaskens første ordveksling.

”Jeg føler mig så tom”, sagde flasken. Jeg blev helt forskrækket af dens stemme.

”Tom?”, spurgte jeg, og skævede ned til den.

”Ja”, svarede den, og en dråbe af min stearin løb ned over dens kind. ”Jeg plejede at indeholde så meget. Jeg plejede at betyde noget, jeg plejede at blive kysset, er du klar over, hvor mange, der har kysset mig?” Der var stille lidt. Så sagde flasken, ”Jeg tror i hvert fald der var mange. Da jeg var helt fuld var det lidt svært at huske. Jeg var så fuld, at jeg slap for at tænke, jeg slap for at reflektere, men nu. Nu er det hele bare tomt”.

Jeg tænkte lidt over, hvad den sagde. Jeg vidste, at jeg måtte svare hurtigt, for jeg havde ikke langt igen, min væge næsten færdig.

”Du er stadig betydningsfuld” sagde jeg, og den sidste stump af

mig smeltede, og plumpede lige ned i flaskens indre. En varme bredte sig i flasken, og fyldte dens indre med røg og lys, og pludselig var flasken ikke længere tom, men fyldt med billeder af mit liv som lys. Hvordan jeg blev støbt, hvordan jeg blev gift med min ene store kærlighed, vægen, hvordan vi sammen havde brændt indtil vi var udbrændte, og hvordan jeg til sidst var faldet pladask ned i flasken.

Andre lys blev presset blidt, men bestemt, ned i flasken, men aldrig kunne de måle sig med ”mit livs lys”, som flasken kaldte lyset, der engang havde brændt sig fast i ham, der igen havde fyldt ham op.

Jørgen Wassilefsky

Kira Skov

Stemmens membran
En klædning, indfarvet
Lag på lag, hentet op
Ved sommerfugle -
Vinger; de mange
Slag/det ufuldbyrdede
Det fuldbyrdede nedslag
Blotlagt/modstanden
Sat på et bræt.
Der tælles på
Hudens erfaring

Kira Skov: Flower of the evening

Stemmens rust
Erindringens
Skib, en flyvende
Hollænder – det tilbageblevne
Skørtets blafrende tale
Mellem andre ords
Opankring

Det tømte
Bragt til
Bevægelser nær
Vandenes dyb

Egon Schiele

Pigmenter
Ses ikke i nakken
Duggen forbliver
Intakt; Forestiller
Sig i fosterstilling
Liggende mellem
Mælkebøtter og
Råb (tilråb) der svinder
Ind i vinden; Bejler
Ikke længere
Forbliver på
Madrassen i
En usynlig
Tilstand

Jørgen Wassilefsky

Lillian Munk Rösing

Stormhat
Solhat, eller
En del af strandens
Leg i huler, krigere
Piger
Som en del af legen, eller
En skikkelse bagt til
Brød – det hele
Set, vendt og gjort til
Historien om Ivanhoe
Og Rebecca, ridderen
Og jødinden, eller bare
En dag ventende på
Sommer og sol

Betina Huber

Løfter
Famler
Udelukker
Intet

Rører
Kirsebærblomsten

Drysser nattens
Nektar mod
Dine
Øjenlåg

Jørgen Wassilefsky

POETEN DER BLEV BORTE

De mange stræder, en brolægning
Der hele tiden taler ud i luften, der
Maner til besindelse.

De mange
Muligheder
Hæftet til ordlommer
Til al det derude
Skjult
Gemt
For det offentlige blik

Greb om roden
Smerteligt og
Alligevel
Sprænges
Der vej gennem
Asfalt

Blomster skud
Gule som
Mælkebøtter
Pryder
Digterens
Vindueskarm

Alt forude
Digtene

Malene Bach

En aristokrat i regnvejr

Standhaftigt står han
med sin paraply
Tårene falder som regndråber
En organisk mikstur
Tågen dækker kloakrørene badet i brunt
Provinsens Jerusalem
Han løfter hagen
Markerne er en kirkegård
Han vil ligge død i mellem stråene
Moses i en kurv i mellem sivene
skue dødens lys ovenfra
indånde bladenes fotosyntese
Med sin sidste bourgeoisværdighed
vil han rejse et kapel for mikroberne
kaste jord på ormenes grav
inden han stiger op til den himmelske adel

Euforiens malstrøm

Ecstasificeret
Hårene på armene rejser sig som havgræs
Munden er som en sprællende fisks
Øjnene som glaskugler
Hun bader i ekstasens rindende flammevand
Hendes krop pulserer som et langt orgiastisk
velbehag
Mening fødes majeutisk i hvert et bogstav
hver en ting
hver en skabning
Tomhed ikklædes kjole og hvidt
balsameres i smørcreme
Et mausoleum af koraller
rejses til ære for Gud i en pille
Hun ridder på toppen af væren
stadig nederst i fødekæden
De større fisk stiller sulten
gennem hendes forkrøblede rallen

Hun begræder tabet af Afrodite
Dammen er udtørret
Væren-tom
Bacchus har drukket sin sidste tår
glasset er tømt
fiskeskelettet er smidt væk
vandet er ikke længere

I hvert nummer af Reflex får en digter lov til at fortælle om baggrunden for sine digte – i dette nummer er det Malene Bach.

Disse to digte minder tematisk om hinanden, og jeg har forsøgt at indfange dialektikken mellem eufori og depression i den menneskelige tilværelse, og hvordan de to tilstande på en eller anden måde hører sammen eller naturligt går over i hinanden. Digtene tager udgangspunkt i nogle personlige oplevelser, som jeg har haft. I digtet En aristokrat i regnvejrl spiller jeg på en religiøs symbolik, og det bunder i en oplevelse, hvor jeg blev overvældet af skønheden i noget så banalt som en tåge, der dækkede nogle store, brune kloakrør, der var installeret ved siden af en mark, hvilket man ikke normalt vil opfatte som noget æstetisk. Min oplevelse var næsten af sakral karakter. Jeg befandt mig i en melankolsk sindstilstand, men jeg var samtidig opstemt over naturens skønhed, og jeg undrede mig over, hvordan de to tilstande kunne sameksistere i sindet. I digtet Euforiens malstrøm reflekterer jeg over, hvordan den samme situation kan fortolkes meget forskelligt af mennesker som i fiskeeksemplet, hvor hovedpersonen i digtet har en positiv, lidt naiv oplevelse, som de andre fisk udnytter og lukrerer på. Begge digte indeholder en sympati for noget "svagt" i mennesket, som følger omverdenens krav, men man aner en ophøjethed og en slags ny værdighed, der ønsker at rejse sig fra sølet (i hvert fald hos den

tårevædede aristokrat). Der er endvidere tale om en form for romantisering og æstetisering af døden. Måske er det ligefrem en slags længsel, men ikke et direkte ønske. Måske er det snarere døden af det "svage" selv, der lader sig koste rundt med af andre. Måske er det selvet, der kommer til sig selv.

KELL IVAN T THYGESEN PRÆSENTERER

WATZMANN-MYSTERIET

Watzmann-mysteriet fortsætter

Trods en omfattende eftersøgning er det stadig ikke lykkedes at få kastet lys over den hviderussiske professors mystiske forsvinden.

Siden de første efterretninger nåede frem til mediernes overskrifter er den 43 årige hviderussiske professor i anvendt kvantefysik Natallia Oberkellners skæbne vokset fra en simpel klatrerulykke til et ægte mysterie.

Hun var sammen med 3 unge klatrere på vej for at bestige Watzmannmassivet St. Watzmann og Ll. Watzmann/-frau og deres fem små toppe/børn imellem i Bregtesgade-Alperne.

De 3 unge klatrere blev dagen efter fundet - bundet sammen - for foden af bjergkammen bag om den fra WW2 bergtede "Ørnerede."

To af de tre blev erklæret døde på

stedet, mens den sidste, en kvinde, blev fløjet med helikopter til hospitalet i Salzburg i kritisk tilstand, og er nu blevet stabiliseret, men stadig ikke vågent til bevidsthed.

Siden har der været en intensiv eftersøgning efter Nallerl Ober, (som den hviderussiske professor kaldes på slotsforvaltningen i München) i nu 2 uger. Den har til dato været uden resultat, bortset fra de støvler der blev fundet blot 300 meter fra Watzmannhuset for foden af massivet.

Der har været mange gisninger fremme om, hvad som er pågået, efter de forlod huset om morgenen. Vejret viste sig ikke at være med dem, da der hen på eftermiddagen indtraf et uventet omslag med pludselig vind, regn og slud.

Det skulle dog ikke være nok til at erfarne klatrere burde komme i problemer. Var de 3 unge gået en anden vej alene, eller var det en fælles beslutning? men hvor er så NO? og hvorfor var hun da ikke bundet med i tovet?

Alle venter spændt, at den unge kvinde vågner af sin coma, og at hun da er i stand til at komme med nye oplysninger, der kan kaste nyt lys over sagen.

FAKTA

Natalia Oberkellner blev født i Grodno i det vestlige Hviderusland d. 4. dec 1973.

Hun studerer naturvidenskab og allerede som 21 årig fik hun antaget en Ph.d. i 'Højtemperatur Superledere' ved universitetet i Stuttgart, hvor hun samtidig tiltrådte en fast forskerstilling i anvendt kvantefysik.

I 1996 fik hun tilbudt et professorat ved universitet i Basel. Hun blev her kort efter gift med den tyske professor i middelaldertysk Rudolf A Oberkellner.

I 1999 opsiger hun sin stilling og bliver skilt fra husbonden. Hun rejser til Narbonne i det sydlige Frankrig, hvor hun går i lære som kok. I 2002 åbner hun egen restaurant i Gisors i Normandiet.

I 2010 bliver hun samtidig tilknyttet Bayerske Slotsforvaltning som konsulent og guide på Ludwig II's slotte.

N.O. var desuden en afholdt og erfaren bjergklatrer.

Kell Ivan T Thygesen

Tidløse smuler

Jeg er ung;
der lever en performer så stor med
indføling så dyb
inde i mig
han luftes og lutres men
kommer aldrig ud.

At samle kredit er let når
score er noget man tæller
Det irrationelle aspekt bliver
dog aldrig nævnt trods 2 + 2
bliver 5.

At sætte det på ord
forstod jeg ikke
og det forstår jeg stadig ikke

Jeg er ung; jeg
fornemmer
at mange holder af mig men
jeg ønsker
at kende
hvordan virkeligheden er
anderledes
når jeg ikke er der for
den
snakker
de meget om når
jeg er der.

Men det var jo aldrig mig
- alene
det forstod jeg ikke
dengang
og det forstår jeg stadig ikke.

Jeg er ung;
storhed og berømmelse er blot
et spørgsmål
om tid,
men tiden går i
stå
...
og storheden udleveres tidløst
i det små.

Jeg kender mig selv
indefra i virkeligheden
ikke
i det hele taget
ikke dengang og
stadig ikke.

8220 Untold Stories

Blomsten var af sjælden karakter
den var plantet i god jord
blandt mennesker der elskede den

Men den kom ud for et forfærdeligt tordenskyll
og jorden blev ødelagt
- men kernen af frøene ville det anderledes

Og den blev ved og ved
med at forny blomstens celler
og den står smukkere end nogensinde før

For blomsten vidste
at skønhed ikke forgår
og blomstens fødejord
var dybt indgroet i dens frø
der hvor prærieluften gør blomster
stærkere end de vildeste indianere

Tit vil jord blive ødelagt
men intet smukt, intet autentisk, intet ægte
vil dø hvor kærlighed er.

Sean Ryan Bjerremand

Du

Du er
den anden del af himmelen -
det smukkeste under solen
Og du skaber lys i mine
drømme

Du er
et sart stykke stof
smuk og ædel

Dine læber
er det blideste i verden

Dine kram
er den skønneste kilde
til varme

Og jeg mærker et blødt stykke hud
varmen til lyden af dit hjerte
og dine øjne der skinner
når du presser mit hoved mod
dit bryst

Du er
Dig

Og jeg er
Mig

Og hver del af himmelen
sender sine spejlneuroner
On and on and on...

Leif Achton-Lynegaard

NETTO

søvndrukne soveby stinker af sløvhed
søvgængere glider sløve ind i sort
netto hunds gule gab og bliver opslugt
af billigbutikkens daglivareudbud
plus det løse
gesjæften bøvser højlydt og spytter
en håndfuld mere eller mindre tilfredse
kunder ud så der kan blive plads
til en ny inhalering uden filter af
forbrugslystne skovtrolde med savtakker
på albuerne og penge på dankortet
det var sgu tider dengang
hip hurra for det velfærdsdanmark
vi er ved at begrave i den bedste mening

REJSNING

Morgenstemning med lysindfald og lyse indfald.
Morgenradio med popmusik og poppede værter.
Morgenkaffe med smør på brødet og et smøret grin.
Morgenavisen med store typer og små sensationer.
Morgenfruen
I alt og ingenting serveres på sengen.
I dagens anledning.

Leif Achton-Lynegaard

ULVEN OG BLODIGLEN (1 dyrefabel)

Ulven og blodiglen så ind af vinduet i et lille hus som lå i udkanten af landsbyen. Tæt på skoven i ly af store sorte graner .

De så på en gammel mand som lå i sin seng med lukkede øjne. De kunne høre han jamrede sig over sit syge ben.

Ulven hviskede til iglen, se der min ven , der ligger lige et dejligt måltid mad for en sulten ulv. Jeg kan måske mig i kød og blod så det næsten er en lyst. Prøv at høre hvor min mave knurrer, jeg har ikke spist I flere dage nu. Der lød en rumlen som et mindre tordenvejr fra ulvens mave .

Det var også strenge tider , landsbyen var fattig og beboerne havde kun lige til dagen og vejen. Vinteren var kold og hård så det var svært at finde føde for de vilde dyr i skoven.

Vent ,sagde iglen til ulven som allerede var på spring til at kravle ind af et vindue som ikke var haspet ordentligt, så det stod og klaprede i vinden.

Hav lidt tålmodighed min ven, gentog iglen , du kan jo se at den gamle mand er syg, og det ser ikke ud til han har ret meget kød på kroppen . Når du har ædt ham vil du hurtigt blive sulten igen.

Lad mig tage ham under behandling nogle dage, så skal du se hvor han liver op igen , og begynder at spise så han kan få noget huld på kroppen.

Med de ord og inden ulven nåede at protestere krøb iglen ind af vinduet. Den krøb langsomt hen til sengen og op til manden . Her satte den sig på mandens dårlige ben . Den gamle mand opdagede ikke noget .

Men allerede efter et par dage livede han voldsomt op og stod snart ud af sin seng . I begyndelsen gik han lidt tung og træt rundt , men han begyndte at spise , og snart var han igen i gang med de huslige pligter. Han opdagede ikke iglen i første omgang , for det var ikke så tit han vaskede sig.

Efter at den gamle mand var stået op kom han til at fryse lidt for der var ikke tændt ild i brændeovnen. Brændekurven var også tom, men nu var den gamle kommet så meget til kræfter at han kunne få hentet noget brænde og få tændt op i ovnen.

Ulven havde iagttaget det hele igennem vinduet.

Hver eneste dag havde den ventet på et klarsignal fra iglen , men dagene gik uden at der skete noget.

Til sidst blev det for meget for ulven, som nu var ved at blive vanvittig af sult. En aften hvor mørket var faldet på , så ulven sit snit til at liste ind i

huset ,mens den gamle mand var ude efter brænde.

Da den gamle mand kom ind med brændekurven og satte den tungt på gulvet , sprang ulven frem fra sit skjul med blottede tænder og snerrede ,nu æder jeg dig.

Det skulle den ikke have gjort , for den gamle mand som var kommet til kræfter nu, greb ildrageren , han slog med stor kraft og ramte ulven lige over ryggen.

Ulven glemte alt om at æde den gamle . Den jamrede højt af slaget, men inden den havde nået at se sig om , havde den fået så mange prygl , at den næsten ikke kunne bevæge sig . Den krøb pivende og klagende hen mod døren for at slippe væk.

Den gamle fulgte efter , åbnede døren og sparkede

Leif Achton-Lynegaard

ulven ud i kulden.

Blodiglen som havde overværet hele sceneriet fik lidt medlidenhed med sin gamle ven ulven.

Den overvejede et kort øjeblik at følge efter for at hjælpe , men foretrak trods alt at være her inde i varmen .

Den lukkede øjnene og skuttede sig af velvære . Men så mærkede den pludselig to fingre om sin krop . Det var den gamle der havde mærket at det kløede på benet og han havde trukket op i buksebenet for at klø sig . Derved havde han opdaget snylteren og han havde straks fjernet den med et snuptag.

Nå du er nok kommet ind med ulven , sagde den gamle og smed iglen på gulvet.

Det sidste blodiglen tænkte før den blev mast af mandens træskostøvle var ,nu kunne det gøre godt med en stor bloody mary.

Connie Anette Nordholt

Jaget vildt

Lærere er jaget vildt
Vi behandles ikke mildt
Vi er dovne og uduelige
om os er der ikke meget godt at sige.

Det mener den kære Moderniseringsstyrelse

Men jeg forstår så slet ikke
Hvorfor mit ur bliver ved at tikke
Jeg har altid travlt og får angst og stress
af samme styrelses krav og press

At ville sine kursister det bedste,
det vil vi for det meste
Men vi bliver hele tiden forstyrret
af kontrol- og evalueringspostyret.

Måske det største problem vi har,
er alle de skemaer, der kræver svar.
Kunne man ikke nedlægge Moderniseringsstyrelsen?
Få arbejdsro og fred til klassestyrelsen?

Vi må kræve at vores arbejde bliver respekteret,
og at styrelsen bliver punkteret.

100 ord

100 ord havde spredt sig ud på gulvet,
den dag hun tabte mælet.

Nu lå hun og ledte efter dem.

Forsøgte at lokke dem frem.

Hun lovede dem et digt hver dag,
hvis de gav sig til kende .

Ordene samlede sig,
men de var stadig usikre på,
om de kunne stole på hende.

Hun åbnede munden,
så de kunne lægge sig på plads.
Det hjalp,
stille og roligt lagde de sig til rette.

Kun tre af ordene ville ikke rigtig makke ret:
Krig, korrupition og konkurrence forsøgte at
ødelægge det hele.

Da intet andet hjalp, tog hun et glas vand,
gurglede hals og spyttede dem ud.

Bjarne Kim Pedersen

Lennon og Cohen

Dylan har fået Nobels litteraturpris, det blev i dagene efter debatteret i aviser og på sociale medier.

Selv om det er en afgørelse vi alle kan have en mening om, så er det også en afgørelse vi har absolut ingen indflydelse på, selv i en tid hvor meninger lynhurtigt spredes og deles.

Men der er andre store med musik og tekster.

Et par af mine digthelte

John Lennon: 8. december er det 36 år siden han blev myrdet

Leonard Cohen blev 82 år den 21. september og er aktuel med albummet "You Want it Darker"

FORESTILLINGER OM EN 76 ÅRIG FOR LÆNGST AFDØD

Forestil dig
en verden hvor Lennon
var en 76 årig
blandt os levende.

Forestil dig
ham danse på muren
dengang i 89
hvor det der var
pludselig forsvandt
fordi folkets røst
forlangte frihed
og fjernede folkerepublikkerne.

Forestil dig
ham synge om alle
de blodige søndage
i Sarajevo
og kigge på massegravene
i Srebrenica
mens verden
lod det ske.

Forestil dig
ham besøge Nelson Mandela på Robben Island
og bøje hovedet
mens han modtager en velsignelse af Desmond Tutu

Bjarne Kim Pedersen

fordi sandhedskommisionen

fjernede menneskers ondskab
uden at skabe nye
onde mennesker.

Forestil dig
ham syng en kærligsang
fuld af smerte
over de smittede i hele verden.

Forestil dig
ham stå på Ground Zero
og forbande
alle de dræbte i
Afghanistan og Iraq.

Forestil dig
ham forbande Putin
og hans små grønne mænd,
forbande ham
når han begår
krigsforbrydelser
for al-Assad,
alle de dræbte i Aleppo,
løgne
lagt
oven på løgne
mens
de fanatiske
smilende går i døden .

Forestil dig

ham
gå rundt og
syng om kærligheden
nøgen
mod en tildækket verden.

Forestil dig Lennon
syng om kærligheden
op imod Sharia
som dræber bøsser
og stener kvinder
som elsker for meget

Forestil dig
Lennon syng
*“Love is real
Real is love
Love is feeling
Feeling love
Love is wanting
To be loved
Love is touch
Touch is love
Love is reaching
Reaching love
Love is asking
To be loved
Love is you
You and me
Love is know-ow-ing
We can be*

Bjarne Kim Pedersen

*Love is free
Free is love
Love is living
Living love
Love is needing
To be loved"*

COHEN

Den gamle mand
i mørket;

mand med hat, møder
anden mand med hat, hilser
og går videre

men jeg går netop ikke videre
vi bliver stående,
mens fuglene flyver over os
er vi fanget af
magien
digteren synger for os
musikerne spiller
korstemmerne
en rislen langs ryggen
Cohen
din gamle jøde
du har skabt en

Davidstjerne af to flettede
hjerter.
Stemmen
ordene
går lige i føleren
så øjne bliver blanke
og trusserne våde

ordlegen til trods
eller netop derfor
giver håb
om morgendagen
når nuet er slut
lysene slukket

men dit store lys
brænder i os
for os
mens en folkevandring
forsvinder fra det fynske paradis

vi har været der
og vi husker det

den lørdag aften
hvor freden sænkede sig
over Kongens Have
og åen løber videre
i store digteres
fodspor.

Novembertræf i Århus

Novembertræf på Dokk1

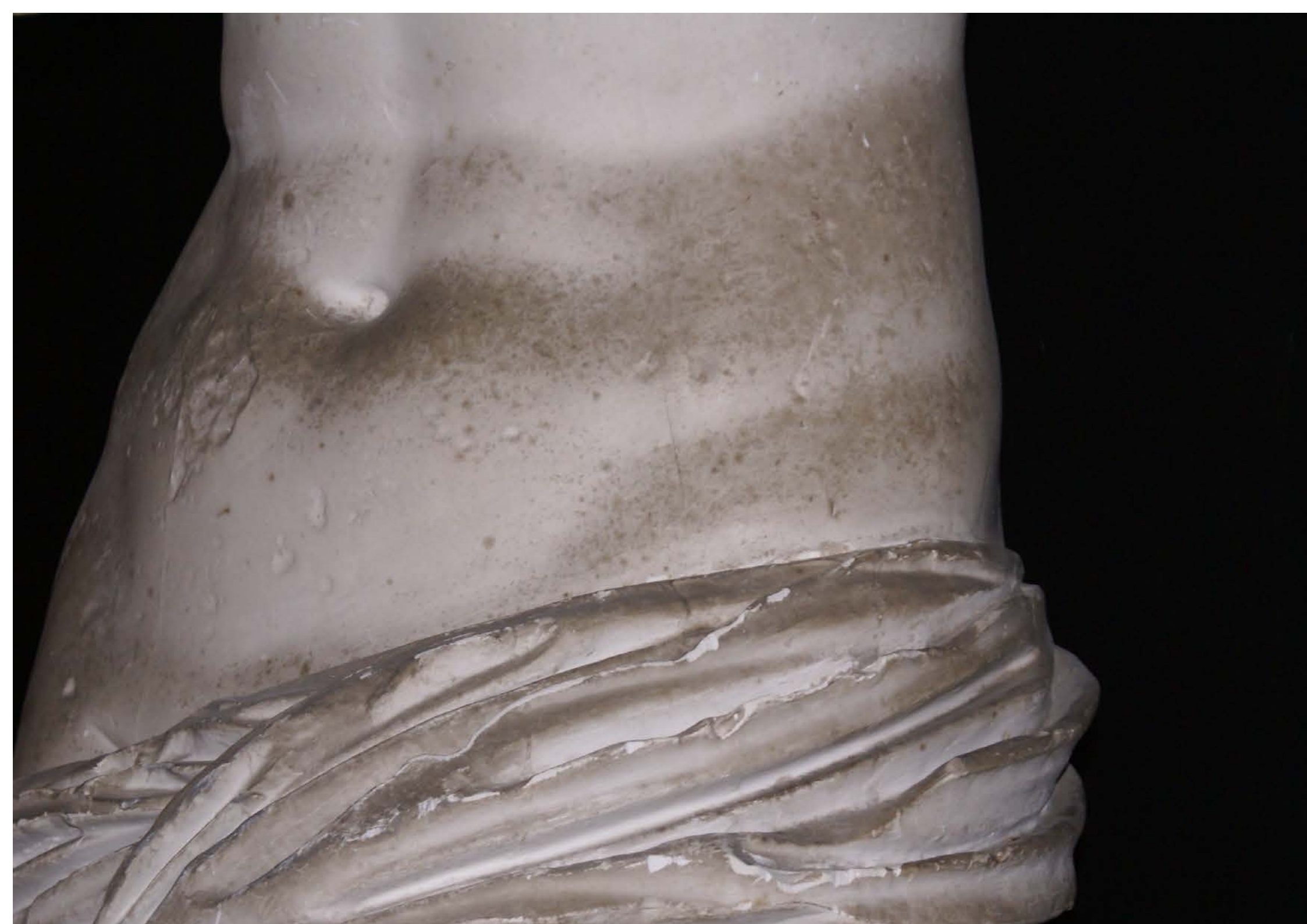
Af Sean Ryan Bjerremand - foto: Kell Ivan T Thygesen

På mange måder var det som et helt almindeligt open mic event i en lokal poesiklub – og dog.

Poul Lynggaard Damgaard sagde det meget godt. ”Jeg har længe ønsket mig et mere formelt samarbejde mellem Poetklub Århus og Reflex, og det er på en eller anden måde sket nu.” Der var nemlig en klar overvægt af medlemmer fra Poetklub Århus til stede, ja selv værten, Henrik Giversen, er fra den århusianske poetklub, som var yderligere repræsenteret ved bestyrelsesmedlemmerne Jesper

Franck Larsen og førnævnte Poul Lynggaard Damgaard, der for en årrække siden var med til at lave lidt redaktionelt arbejde i Reflex´ regi. Der er afgjort perspektiver for Reflex i uformelt at samarbejde yderligere med det århusianske flagskib, hvis medlemsblad udkommer med meget ujævn frekvens. Her kan Reflex tilbyde en platform, som mange af klubbens medlemmer har benyttet sig af.

13 af Reflex´ s forfattere, inklusive debutanter fra dette nummer – Peter Graatup Westergaard og Mille Wohlert – deltog med digte, der afspejlede vidt forskellige personer. Kell Ivan T Thygesen foreslog efter oplæsningen, at vi gik ud bagved og spiste. Det betød samtidig, at der blev udvekslet erfaringer og inputs mellem mennesker fra både Aalborg, Århus og København. Som Kell udtrykte det: ”Ellers er det jo ikke et træf.” Og det kan han jo have ret i.

Babel

i klitterne er en stille gryde med brandvarmt sand
der vil jeg bygge
af det våde sand fra sort murerspand jeg vil forme et tårn
med marineblå skovl
stilen som den klassiske malerkunsts babelstårn
en spiral mod himlen
vil pynte tårnet med muslingskaller hentet i neonpink
plastikspand tårnet er multikultur
multikultur afløser multikultur
sumerisk tordengud pisser landet øde kaos

Anni Birgit Sørensen

ANNIS AFORISMER.

Kort og godt. Som man siger.

Når man holder af ord og sprog, er det både sjovt og udfordrende at prøve at sammenfatte en helmening, et perspektiv eller en påstand så kort som muligt i en form for koncentrat, der ved eftertanke vil opløse sig i forskellige associationer, betydninger og tankerækker. Jeg har altid holdt meget af sentenser, gyldne vendinger, mundheld og ordsprog. Fyndrige citater, gruk og lignende.

Igennem årene har jeg da også fået forfattet en hel del af mine egne aforismer: ANNIS AFORISMER, gerne lidt lomme filosofiske mere eller mindre kloge tanker om tilværelsens gåder. Eksistentielle spørgsmål om kærlighed, menneskeliv, tid, forgængelighed og evighed... vendt i mit eget lidt forvirrede hoved. Her vil jeg så præsentere nogle få af disse.

LØGN ELLER SANDHED.

Med ordene søger vi at afdække sandheden.
Men skaber med de selvsamme ord ofte endnu større løgne.

DEN GODE GAMLE GÆNGE KAN VÆRE NY.

Det gængse er ikke altid gangbart.

Gangbar mønt er sommetider ikke sat for højt i kurs.

SMÅT OG STORT.

Ofte viser storheden sig i det små.

STORHEDEN I DET SMÅ.

Det er glæden ved de små ting, som gør livet stort.

NÆRBILLEDE.

Et zoom ind på de afslørende detaljer.

Glemte og slørede er de store linjers perspektiv.

STEDT TIL HVILE.

Lad ikke det begravede hjemløse dig mere end højst nødvendigt.

Vi møder smerte i tilværelsen, som er ubærlig.
Umulig at slæbe med og rundt på.
Den ubærlige smerte må begraves og finde hvile.
For at vi kan hvile og gå videre ad livets landevej.

Tag afsked med dine spøgelse.
Sig farvel til fortiden, goddag til nuet og fremtidens håb.

KÆRLIGHEDENS OVERFLØDIGHEDSHORN.

Jo mere vi giver væk af kærligheden,

Anni Birgit Sørensen

jo mere bliver der af den.

Mange af de ting, vi bruger, har en begrænset holdbarheds- og levetid og et begrænset omfang, bliver slidt og slides op.

Sommetider er det derfor nødvendigt at holde igen, at gemme noget til bedre tider.

Sådan er det ikke med kærligheden, den er ubegrænset.

Og hvad mere er; netop også akkumulerende...

Jo mere vi bruger den, jo mere vi øser af den,

jo mere er der at tage af og videregive.

Kærligheden vokser ved brug,
svinder hen ved negligence og misrøgt.

TUNG BAGAGE FYLDER.

Ærgrelser og fortrydelser er tung bagage.

Rejs let, oplev mere.

Tung bagage fylder og kan nemt blokere for udsigten.

EVIGHEDENS ØJEBLIK.

Tiden er borte ... for evigt.

Øjeblikket er nu og må gribes.

DEN LANGE KÆDEREAKTION.

Livet

er én lang kæde af begivenheder.

Den ene hændelse fører til den næste.

Bevægelse bevæger.

OVERSTRØMMENDE.

Tankestrømmen slår gnister.

For til sidst at kortslutte.

En anden måde at skrive kortfattede digte på er i formen HAIKU.

Som jo er blevet meget populær i tiden.

Afslutningsvis vil jeg her give et eksempel på et af mine digte skrevet i denne form, et digt som dog også er både billedligt og filosoferede. Denne kombination af formen HAIKU, som ellers ikke er symbolsk, men helt konkret, og de flere lag i betydning og forståelse har jeg brugt en hel del. Bl.a. i en endnu ikke udgivet digtsamling, hvor jeg har leget med at koncentrere mine egne digte.

Digtet her er ikke fra denne. Men kan læses på www.Fyldepenne.dk

DRÅBEVIS.

Dråber på ruden
et sløret spejlbillede
udviskes varsomt.

Tavs er stilnet gråd,
regnen skyller sorgen bort
med tårers tåge.

I dråbernes tegn
åbnes hjertets vindue;
fuglen flyver frit.

Citat: "Ord forløser."

Arash Sharifzadeh Abdi

05-05-2015

Vores syntetiske bryllupsdato,
femte i femte to tusind og femten,
ønsket efter dit yndlingstal,
er nu lige så uvirkelig
som befrielsen i sig selv.

Den danske krystalnat

Hvis I fucker os som ved krystalnattens brag,
vækker jeg en Golem som Rabbi Löw i Prag.

Har I nogensinde set en Poet-Golem?

Den er ikke af ler og ej af ånd,
den ses ikke og gør ting på egen hånd...

Advent

Født af klippe, født af moder.
Født som Mithras lillebroder.
Født som solen altid fødte.
Født af døden som den mødte.

Naturlig glæde

Det støjer og forstyrrer
i nord og syd, i øst og vest.

En glad dag bør man altid have,
selv om larmen vil dig noget andet.

At lade fuglen synge, lade barnet gynges.
Lade brisen blæse og øjet læse.
At sige farvel og blive et med dig selv.

Det lys, der i sig selv smiler tilbage
er ganske naturens naturlige glæde

Peter Graarup Westergaard

Orlandos sære logik

”Skal vi så kysse, Orlando?”

Spurgte du mig, henkastet, uden
at jeg kunne afgøre, om det var rigtigt ment
eller bare for sjov.

Noget vi som venner
godt kunne sige til hinanden,
fordi vi aldrig havde frygtet,
at kærligheden
pludselig skulle komme i mellem os.

Vi har altid været så rene og ordentlige,
uden følelsernes snavs
på vores hænder. Vi har aldrig ladet noget ligge
og mugge. Vi har aldrig ladet noget stå hengemt,
så det til sidst kom til at lugte rigtig grimt.

Jeg har altid troet,
at jeg forstod dig fuldstændig,
men da du pludselig sagde:
”Skal vi så kysse?”
indså jeg, at jeg måske
alligevel havde overset noget:

En gammel glemt opvask i mig selv,
som jeg ikke vidste om,
jeg havde tid til at tage nu,
da jeg skulle skynde mig så forfærdelig
ud af døren.

Jo mere vi var bevidste om,
at kærligheden ikke var der mellem os
og ikke måtte opstå imellem os,
fordi den ville være så forbandet uhensigtsmæssig,
jo mere havde den kunnet gære imellem os.

Jeg følte pludselig, at jeg sad i vores fælles lejlighed,
som jeg ikke vidste eksisterede
og var ved at flytte fra dig, allerede inden
vi var flyttet sammen, og jeg følte mig
meget ulykkelig over, at det ikke gik,
og over, at det parforhold, vi aldrig havde haft,
endte på denne her måde.

Med min sære logik,
som jeg ved ingen kender bedre end dig,
føjte jeg mig fuldstændig overbevist om,
at min uerkendte kærlighed til dig i så mange år,
ophørte i det øjeblik,
jeg endelig erkendte den –
i det øjeblik du spurgte mig:
”Skal vi så kysse, Orlando?”

Peter Graarup Westergaard

Orlandos oplevelser med katte

At jeg føler mig som en mus
og må holde mig skjult,
hvis ikke jeg vil dø.

At de altid er der
i baggården under uret
klokken ti over tolv
på et varmt bliktag
skødesløst på lur.

At en kat spinder,
når hun er tilfreds
med din underdanighed.
Hun lægger poterne på dit ben
og hvisker ganske stille:
”Når du dør, kan jeg leve.”

At dansen fortsætter,
rundt om musefælden,
flæsende med kløerne,
spinden og mjaven
og ikke et eneste pib.

Listigt og helt utilregneligt
rullende sig sammen

slikker poterne fravendt
og spiller kispus med øjnene.

At det gælder om
at være helt med på den.

Man skal gnubbe sig
lidt ind til hende
sådan at hun tror
at hun har dig
- og spinde ganske stille:
”Filihunkat, filihankat.”

Peter Graarup Westergaard

Orlandos ungdomssløvsind

Åh Julie, jeg kom pludselig til at tænke på den gang,
da du købte Oscar Wildes digte til mig
på et loppemarked. Den gang
forstod jeg ikke hvorfor
du gav mig dem, og jeg havde heller ikke
nogen fornemmelse af,
hvad du egentlig
ønskede dig til gengæld.

Jeg kom pludselig
til at tænke på, da vi sad
og diskuterede Oscar Wilde
fra hver sin ende af din seng -

Var al vor beundring for
Oscar Wilde
kun et forsøg på at vise
nogle af de længsler,
vi skjulte over for hinanden?

Julie, ville du være blevet lykkelig,
hvis jeg pludselig havde lagt min hånd i dit skød
midt i beundringen af en fuldendt sætning
fra et Oscar Wildes digte
og givet dig et kys?

Peter Graarup Westergaard

Orlanda – En nærlæsning

Mr. R fortæller mig,
at der findes små engle,
som bringer kærligheden rundt i verden.

Englene er kærlighedens små bindeled,
og de har de smukkeste små vinger,
med de sarteste mønstre,
hvor kærlighedens evige love står skrevet.

Han gør mig det klart,
'Orlanda' siger han til mig:
dem, som kigger længe nok efter,
og gør gode elskovsgerninger,
vil få lov at nærlæse på englenes vinger.

Orlandos studier i kys

I
Hver eneste gren er tyk af sne
og bøjet til jorden
af sneens tyngde.

Hver eneste vej og gade
er skjulte af sne,
og snefnug hvirvles rundt af vinden
til ufremkommelige steder.

Ak, hvorfor er hun ikke
en sommerdag,
jeg kan lukke indenfor
uden at hun straks smelter
og glider ud af mine hænder?

II
Udenfor mit vindue
sætter en solsort sig
i et træ
og øjeblikkeligt falder
sneen fra grenene
og solsorten bliver helt tildækket.

Alt handler om
(Selv om sneen overalt
er uigendrivelig)
at grave sig fri,

Peter Graarup Westergaard

børste vingerne
og flyve væk.

III

Ude ved min bagdør
kan jeg høre noget:
Det er hende, tænker jeg.

Hvis jeg åbnede alle døre og vinduer
ville der lige så stille blæse
en svag vind af sne og kulde
ind gennem lejligheden,

og mens temperaturen ville falde
i mine lemmer
ville jeg tænke på
at snart vil jeg kunne kysse
de ukyskelige kys.

Orlando er tålmodig

Jeg sidder og tænker i min lejlighed
tankerne er enkle og tankerne er mine:
hvad er lykke? Se på dette enlige træ
i min baggård. På vej ingen andre steder,
end ind i himlen.

Jeg bliver let forbrændt, men det er svalt
under alle mine blade. Gen ikke på mig,
fordøm ikke min tilfredshed
over så lidt.

Naturen lyver ikke, blot fordi den ikke
vokser i hast, blot fordi den ikke finder
sig selv gentaget i et billede, af sig selv, med en
anden.

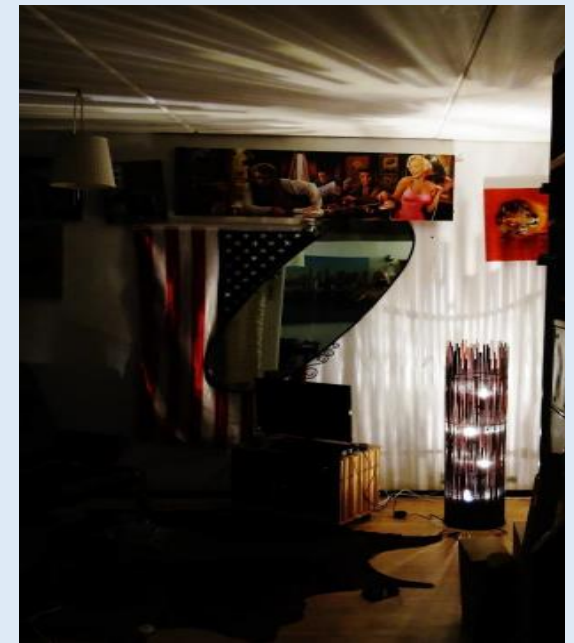
At være et af naturens enlige vækster,
er også et liv, som af skæbnen er bestemt
til at leve med livets tvingende mangel.

Det er let at være en sten i en å
svært at blive varmet op, strømme med,
men hvilken fryd det er at ligge
og drømme om en århusiansk strand, et forårs
flodseng,

glemme at man altid er steget op, ved en hver bred
som den samme gamle, velkendte – paradoksale
Orlando.

En dag i livet

1:

Markerne
skumringsgrønne

Oven over drivende skyer
zinkgrå i flere etager

Der er blik til himlen
skummetmælkshvid og uendelig

Det gælder om at holde fast i den man er
inden mørket som et godstog
kommer buldrende
og lukker dagens øje

2:

En solsort
på en husgavl
fløjter sin sidste tone
Nu kæntrer dagens skib
på himlens hav

3:

I gaderne holder bilerne tæt
langs de skifergrå kantsten
og venter på at køre ud efter de drømme
som beboerne i de røde og gule murstenshuse har glemt

4:

Fordi tiden mest gik med at kramme uskyldige sovedyr
og tælle ribs som var røde som blod
var der ting der gled forbi min næse
og som intet betød
bortset fra alt

Helle Bengtsson

Danse i måneskin

Lad os danse i nat
os to, mig i dine arme,
vug mig blidt og stille.
Pas på mig,
lad os forenes i nye højder
I stille hede vuggende trin.
Lær mig, vis mig, alle de nye
de forbudte, jeg er din.
Bring mig i ekstase,
balletpiruetter på lagner
der krøller os sammen i vilde
toner af Toreadorens sang
lad os løsne vore hæmninger
sammen og
i takt.
Lad os danse månen fuld.

Samle sammen

i dag vil jeg samle livet
og stable op.
Sammenstykke det brik for brik,
samle på tanker og
tænke tilbage.
Skrabe sammen fra systemets afkroge
vil forene mig med fortiden
leve i nuet
vil ikke frygte fremtiden.
lægge puslespil
med 1000 brikker
med motiver af romantiseret ævl
resumerer og smider væk.

Der mangler en brik.

Helle Bengtsson

Brændemærket

Lamenterer
klagesange udi rummet
skarpsele bne skærpede sanser
forsvinder sammen med
selvkontrollen sindsroen er for evigt
stagneret besøger helvedes forgård
der holder åbent til dommedag.
Afmægtig og nedtrykt
linder op for minderne
kramkistens indre fik
bunden vendt i vejret
der skildres råt for usødet
I denne himmelegn
ubetydelig
så længe verden står
Brændemærket

Carpe Diem

Mærker og sanser energien
som pulserer og
strømmer lystigt
i mine årer.
Byens støjende nuancer af larm
forvandles med et
til liflige toner.
Omkring mig hvisker
faunaen i al sin glans
CARPE DIEM

Helle Bengtsson

Hår alle steder

Én ting som jeg ikke forstår
Det er blevet sådan,
at man skal fjerne alt sit hår
jeg har besluttet, at lade mine gro
og det er slet ikke nemt, kan du tro.
Det pibler nu frem alle steder,
og nu sidder min mand
så ofte og græder.
Tit og hver eneste dag
han finder en plet
det at være mig er slet ikke let.

Nede på mine tæer
kan jeg nu binde et bånd,
af hår som jeg kan nå
med hele min hånd.
Og på det højeste sted
når jeg plukker bær,
siger jeg tit
Så lad da vær.

Hår alle steder
På min ryg
er jeg nu helt behåret,
det går nu helt ned
til bagsiden af låret.

Og det som
jeg troede var enkelte knyster,
er bare oceaner
af nye hår på mine bryster.

I mine ører og på min mave er
jeg nu også behåret,
jeg føler mig ofte
lidt vel fåret.
Der sker tit, at jeg
mærker en ganske let trykken
glad for at jeg trods alt
må beholde parykken.

FORBIGÅENDE

Barnet skal lige til at skribe af ren fryd, munden er næsten spærret helt op, øjnene er klar til at blive åbnet for at overgå enhver sol. Arme og ben spjætter som ude af kontrol, hver fiber i det lille koncentrerede bundt af eksplosiv energi, er lige på nippet til at omfavne en hel verden. Eller flere; det er ikke antallet det kommer an på. Alt kan stadig rummes. Og alt kan stadig rumme den lille kerne; hvirvlende vanvittigt rundt, kun styret af dybt misundelsesværdig fuldendt mangel på selvkontrol.

Øjeblikket klippes professionelt over, guillotinebladet falder tungt som en nådesløs flintøkse. Barnets ansigt slukkes, hele det lille punkt af løssluppen energi kramper og krymper til en nyfødt ubehjælpelig baby.

År går hurtigere end 12 måneder ad gangen. Det første lys må forældrene puste ud, derfra lokkes det visnende menneske selv. Furer og rynker lægger allerede planer; vil senere, langt før tiden, gnave sig fast ud af intet. Bitterhed vil komme med sit bidrag og træde forfærdende frem.

Det vil ske før eller siden. Og før var et øjeblik der er sat til siden. For ethvert barn er det alt for tidligt;

ikke-tiden før verden bliver fjernet, forbindelsen revet bort med en raspende lyd. De omhyggelige syninger sprættet op med en rusten savklinge, flagrende stof der senere bliver til drømme. Meget senere, tæt på nu og hvad der er tilbage. Barnets øjne bliver dybe, indadvendte, eftertænkssomme. Kemisk, biologisk, neuralt, var det sikkert ganske naturligt. Alvor for alvors skyld, og skyld fordeles ud over tid; fremtiden. Fra det nu der så slet ikke var.

En lille lokal eksplosion, eller en hurtig sitren, aldeles uventet, barnet ser med den første gnist af fjendskab på sine forældre. Den første af mange, der hurtigt vil brede sig til andre forældre og generationer. De reagerer med utålelig stolthed, har fortrængt deres egen død, fremviser det tidligt udviklede barn. At dagen, det korte øjeblik, er den største tristhed i mands minde, viftes tilside, glemt og begravet. Barnet visnede på et sekund, nu begyndte livet for alvor. Barnet var blevet menneske. Så ubegribeligt, så sørgeligt...

Det var så første gang den ubegribelige vej ind i bjergsiden blev lukket. At den er ubegribelig, er fordi den ikke kan begribes. Og slet ikke af et lille barn. Senere vil den fremstå mere tydelig. Både vejen, bjergsiden, og hvorfor den ene forsvinder ind i den anden. At det er et ubegribeligt, uhåndterligt,

Daniel Mantel

umuligt mørke der er til rådighed, vil aldrig kunne gribes. Det er ikke meningen at meningen skal give mening. Sådan er det bare. Sådan er det bedst.

Næste scene er sat. Og den eneste rigtig pragtfulde. Den eneste der også kan huskes. Ikke for hvad den egentlig er, men i det mindste æstetisk, et uforglemmeligt øjeblik. Der vil blive glemt hvis alt går godt. Alt kan kun gå godt, men på enten en god eller dårlig måde. Sådan fremstår det: En lille stump af en mening. Så lille at den måske ikke bemærkes. Højst som noget forbigående...

Men stadig og altid ikke til at begribe. Ellers ville den ikke være ubegribelig. Det er logik... Selv om dét ikke just er i højsædet. Logik har det med at være... Ja, ulogisk. En besværlig vej at slå ind på. At slå sig på. Vejen selv... Ad. Hvilken...

Nej vent. Før skønheden kommer et lille forbigående mellemstil.

Egentlig, strengt taget, overflødig. Men nu er det der, så...

Betonfladerne scannes. For små ujævnheder og hårfine sprækker. Millimeter for millimeter. Det tager adskillige liv, så meget beton er der. Men det må jo være det værd... Ellers blev det vel ikke gjort? Der er masser af stier og almindelige veje der omgør de forskellige sammensatte vinkler af elementer.

Hvorfor lede efter en vej igennem, når der er så mange udenom? Logikken, den upålidelige og ulidelige, kommer ind på brættet igen. Spillet må jo fortsætte. En specielt lovende afvigelse fra blandingsforholdet undersøges med håb. Der er endda en vis misfarvning. Lovende! Prøvetagning og laboratorieanalyse. Kunne det være...??? Det er endnu ikke til at sige, men forhåbning stiger som en let feber.

KAN det være sandt? Er der en smutvej, én af de i dét område ellers uddøde? Er betonrektanglen en skjult, godt camoufleret bjergside? Spændingen breder sig som uro i sjæle; har der været noget at gå forbi uden at bemærke i så mange år?

På en måde ville det være forfærdeligt.

En mening lige plask på en af de mest synlige store facader. Det ville være en smule grusomt... Faktisk til at skribe over. Så ulvene hyler i deres vante kor, og de enlige, de af flokken udstødte, lader et ekko lyde triumferende fra næste dal. Der ER bare ikke nogen næste dal; her er kun mellemrum og passager med store snedækkede stopklodser. Et specielt tydeligt ekko løsner en top, der skrider, falder må det være, lodret ned ad den pudsede korrekte blandede beton; håndværket fejler skam ikke noget!

Daniel Mantel

Ramler ned over tilfældige strejfer, der sniger sig usynligt rundt med hver deres stykke stjålne beton. det kunne jo være lige dét stykke hvor... Hver for sig og paranoidt vogtende, undersøger de deres lille flage; er det blot til at flyde på, eller SKULLE der være en vej ind... Håbet er lysegråt, og der ER altid én der vinder!

Det er bare aldrig en af dem.

Gevinsten er besluttet for enorm til at det er forsvarligt. Forpjuskede ulve, i flok eller ensomme strejfer, kan næppe klare opstigningen ad vejen ind i bjergsiden.

er det vedtaget. Og dermed meningsløst.

OG derfor kommer det beklagelige svar tilbage fra laboratoriet: Nær ved og næsten, men rækkefølgen forkert: Molekyler og neuroner blandet til hvad der lignede en binær kode, men ak... Blot decimaler på et primitivt, ingen hemmelige meninger bag de næsten sovende atomer.

Hjerner vokser som blomkål i en i forvejen alt for oppustet ballon, eksplosionen er uundgåelig. Skrigeriet dæmpes af høreværn og afspærringer; her er en fødsel afblæst, og stilladset pilles ned.

De steder hvor betonfacaderne havde en vis lighed med bjergsider. Altså ingen steder.

Sådan var meningen dér og da.

Her og nu, et øjeblik uopmærksomhed.

Planering med tungt maskineri. Alle vinder og fordeler de sørgelige rester.

Ulvene hyler i de dale der ikke ligger mellem betonklodserne.

Toppene er for en sikkerheds skyld gjort lavere end horisonten.

Selv de mindste ufødte børn kan kigge hen over dem.

Så er de forberedt på at blive voksne.

Bjergsiden er ved at blive suget helt sammen i sort.

Det er som at se en blomst folde sig ud.

Fuldstændig perfekt uden den mindste smule logik, og derfor aldeles logisk.

Bare ikke for uddannede logikere; de fumler stadig rundt i spillet på brættet mellem beton og ufødte.

Dem der har en mening med det hele, også spillet selv, ikke mindst og nok så væsentligt; en mening med selve selvets selv. Har de nemlig! Ævbæv! Og betonstøv i lommerne, moderkagepletter på tøjet.

Nu er det kun den hvinende skarpe øverste bjergkant der kan ses, står imod himlens blå, dybere end nogen panderynken eller glædessmil kan blive. Frydelsen er en kolos, solidt funderet uden fødder direkte på guds egen jord, kun tvivlsomt i guds eget land.

Gud er ret beskeden...

1:

Min ryg er efterhånden en kopi af mit gulv aftrykkene af plankerne er ikke længere usynlige jeg har ophøjet mig selv til fakir, alle splinterne i ryggen har en plads, loftet har jeg gennemset igen og igen der er ikke den revne, den helligdag og det edderkoppespind jeg ikke har noteret mig, det er ikke kedsomhed, mere underholdning, for jeg har ikke meget andet på tapetet lige i øjeblikket, verden uden for interesserer mig ikke længere

2:

Der er så mange hemmelige rum i hendes liv hun kan ikke altid selv finde gåderne i dem de er gode at opbevare lykke i øser tankeløst en kop kaffe for at dampe af em er som porøse regndråber og der er lige langt til himlen havde hun haft et overskud af livsmod ville hun have siddet i en nyplantet japansk have skrevet haiku til livet sluttede desværre er blækket tørret ind og alle penslerne er stive alt for længe har gråd være eneste løsning

3:

Jamen, jeg så det jo selv, hun var et godt stykke oppe i trediverne om det var kilo i overvægt eller overskydende år vil jeg ikke være dommer over

han havde drukket antallet af bajere, tilsvarende, havde præejakuleret i bukserne, pletten afslørede ham jeg tror de skulle hjem og kysse på hinanden, forneden og foroven de lagde ikke fingre imellem, hendes afslørende hyper dimensionerede bryster var bjældeklang i hans hænder og så smilede de værtshusagtigt til hinanden med slukkede øjne og på trods af gråvejrs missede de kærlighed med dem jeg kunne lugte sengedun fra deres munde, tør kusse og våd pik i en højere enhed de delte mintpastiller som de tidligere havde delt shots og masterbrew i morgen når vækkesøjlet ringer står han savlende og ser sig i spejlet og hun rykker trusserne på plads de deler en tør croissant, en varm kop kaffe og et afskedskys for aldrig at mødes igen.

4:

Carbondioxyd giver de smukkeste røde læber, siger hun og trækker mig dybt ind vi er de værste tilbud for hinanden, og kvæler kærligheden, langsomt jeg kysser hende som jeg ville kysse foråret velkommen, dybt, inderligt og savnet vi holder fast i hinanden som intet kan skille os ad - superlimerede legoklodser. I nat er der rimfrost på kærligheden, temperaturen er dykket under nul, det er som at stå på den sidste høstede mark med sæd i hænderne, og ikke vide hvad den skal bruges til andet end at når foråret lufter sin komme, skal vi bare give slip og om os vil kærligheden blomstre igen, bare vi vil give slip og lade frøene sive mellem fingrene Så står vi her mellem læber og frygt, holder fast i de sidste tov til vinteren. Hun har hår så langt mine øjne rækker, furerne i det er dybe som marken vi skal så det sidste kys falder på en brændt jords skorpe, fra det skal livet vokse igen og for altid. Vi har skænket den sidste vinter sammen, til denne bestående, det allersidste ord der bryder hendes læber er - nyt liv

5:

Hun er et mesterstykke på kanvas og glossy papir i virkeligheden det manglende led til kærligheden hun kan spinde engletråde fra munden de kan lægge sig blødt om alle objekter i nærheden i sengen kan hun trævle et lagen på rekordtid der har aldrig været et ord af sandfærdighed i hendes mund der er lakmus i hendes hår, hver årstid en ny farve

det er syrlige drops at kysse hendes læber hun er sin egen ejendomsægler når hun slider på fortovet og udsteder skøder på sit underliv det er uheldige trådløse forbindelser at ofre kram hun er geopolitisk i sin tøjsmag, mangefarvet, som sindet det er pludselige indskydelser af ubrugt kærlighed der gør hende tiltrækkende

6:

Vi er vejrtrækkere og ligegyldighedstalere og bussen er det tomrum vi befinder os, anstrengt i hjemmet og de tomme vægge, TV på overlyd fodrer med genudsendelser, ganske som det er at se i facebook den eneste mening er de tungekys vi kan dele på sofaen madlavningen er på standby og tager det længere end et mikrobølge måltid dør interessen der er intet som afkølet pizza og varm kaffe formørket kærlighed bag blændede ruder ordene der forlader vores læber giver ikke længere mening kærlig-heden drukner i reality TV og fordummende serier og det er sidste gang vi bliver vilde med dans

7:

Det er den sidste rest af jordslået efterår jeg står og lugter til og Vesterport Station er svøbt i jordfarver fra graven hviner hjulene fra Öresundstoget og buldrer mod Hovedbanegården bag ruderne hænger svenskerhår og gnavne husmødre jeg drømmer lidt om forår men min croissant fylder min mund kunne jeg svælge havde vi stået her og fyldt hinanden vi kunne have siddet i toget, med kurs mod Malmö og augusti i krebsens tegn og drømmen om at suppe snaps tilsammans på torget i Malmö gamla staden og så kunne vi sammen dingle mod Centralen sætte kurs mod København og sengen der længselsfuldt råber vores navne i natten men jeg er på vej til jobbet og tankerne myldrer helt som de plejer, på en hvilken som helst morgen indeni dør jeg lidt ved tanken om os, der ikke findes en dag skal det nok blive sjovt at sætte sig til bords i Malmö og tænke tilbage på netop i dag

8:

Hovedbanen er rendyrket travlhed her kan du pådrage dig stress, ubevidst lugten fra McD plyndrer din lugtesans støjen fra dybet fra rulletrapperne myldrer og invaderer din høresans de hjemløse er billeder på et depraveret København deres hænder rækker mod dig som slyngplanter en Roma skilter med alle sine børn hvor langt hjemmefra hun er og hvor lidt hun har at lave i landet en alkoholiker sparker til hedes slidte bæger, utilsigtet taber sin flaske i samme moment jeg tager billeder af helvede, uden at ramme personerne omkring mig, der er for meget ulykkelighed derefter humper jeg mod spor 9/10 for at entre mit lokale transportmiddel klokken er et kvarter i ret meget, næsten Ole Lukøje nu kan de kommende stationer bare komme an føre mig så langt væk fra elendigheder, druk og betleri jeg hænger mig i min telefon og lægger endnu en kabale den jeg ved aldrig går op, for appen har indbygget filter ved når jeg starter den, jeg fuldender aldrig noget for intet går i retning af mig, eller også er jeg altid på vej væk

En aften på Løves

Af Sean Ryan Bjerremand

Det er bidende koldt og mørkt uden for, men indenfor går snakken. Kvinder kommer ind og vinker til hinanden. Et forelsket par snakker og tegner en eller anden tegning, og jeg kaster et blik tilbage i lokalet og mindes dengang i foråret hvor jeg sad sammen med hende den søde ved det bageste bord. Uhm... Allan Lillelund Andersen, aftenens vært, tester mikrofonen – en højlydt piben skærer igennem rummet, og jeg spærrer øjnene op. En bekendt kommer forbi og sætter sig ned ved bordet, spørger først om der sidder andre. Nej, det gør der ikke. Jeg kan ikke helt løbe fra, at jeg er godt træt efter en lang uge på arbejde, og jeg fortæller mig i så høj grad, at det bliver helt pinligt. ”Det er Claus Ankersen, desværre,” siger jeg. ”Hvad?”, svarer Alexander. ”Det er Claus Ankersen, desværre – øh, jeg mener *blandt andet*.” Alexander accepterer min forklaring om, at jeg bare er dødtræt og sad og tænkte på noget andet. For det er netop Claus Ankersen, der har trukket mig ned på Løves på en aften, hvor der er et andet arrangement i Beboernes Hus med tre gode, lokale forfattere lidt længere oppe i gaderne. Jeg kender ham ikke, men jeg kan ikke løbe fra, at jeg fascineres af den meget snakkende form for københavnsk poesi, og som stenbro-poet er Claus Ankersen lige sagen på sådan en kold aften – tror jeg nok. Alexander er kommet for at se Andreas Ole Nielsen fra projektet aftenrutiner.dk. Allan Lillelund Andersen byder velkommen, han forklarer, at hver første torsdag i måneden laver Løves Vin- og Bogcafé sådan et arrangement, hvor de inviterer lokale forfattere og udenbys forfattere, men første forfatter er Anna Klahn. Anna har flere udgivelser bag sig,

er med i [Litterær Lounge](#) og skriver i øjeblikket på en roman. Den forklarer hun, at hun ”plukker” lidt fra i sin oplæsning. Hun har et godt sprog – nej, et rigtig godt sprog, og jeg er faktisk ret sikker på, at hun er i gang med at skrive en virkelig god roman, men jeg føler på intet tidspunkt, at hun kommer ud over kanten. Det er faktisk synd for hende. En virkelig talentfuld forfatter, der har et smukt, fabulerende univers – men som i situationen ikke kommunikerer med andre end sit manuskript. Anna Klahn er i situationen en skuffelse, og jeg føler, at det her er eliten, der læser for eliten. Ikke for en simpel arbejdsmand som mig, der gerne vil høre lidt lyrik på hvad der ellers ville være en kedelig aften i ghettoen. Næste forfatter introduceres – det er Julie Bruun Højgaard, som i øvrigt er med i [Skrivegrupperne på Godsbanen](#). Jeg skal egentlig på toilet, men der er optaget, og det er godt, for Julie fanger virkelig min opmærksomhed. Hun fortæller om sin tilværelse som mor, og at det er inspirationen til hendes første tekst. Der er en autensitet over Julie, som jeg ikke kan stå for.

Jeg vækkes af små fodtrin, der nærmer sig min seng.

En lille næse mod min kind.

“Mor?”

Varmen fra dynen rystes og en lille varm krop sniger sig ind.

En lille hjertebanken dulmer mit sind

“Er du vågen mor?”

Svaret gemmer jeg i hendes viltre hår.

Jamen, er det ikke herligt... Det næste stykke tekst er måske mere et blogindlæg, men kan sagtens gå som prosa. Det handler om at give slip på sin perfektionisme, og fokuserer på et besøg hos en coach.

”Som tiden går, kan mennesket vikle sig ind i livet, lade sig binde af egne og andres forestillinger om, hvad der er den rigtige måde at leve på.

Så glemmer man sit hjerte, sin passion og sit indre kald. Man begravnes under en slags meningsløshed med tilværelsen, og den bliver som en dyne, der er svær at kaste af sig.”

Jeg taler med Julie i pausen og roser hende for hendes meget autentiske fremtræden. Siger til hende, at den største tjeneste, hun kan gøre sig selv, vil være at blive ved med at være lige så autentisk som nu. Julie selv siger, at hun selv sidder med en følelse af slet ikke kunne tale ordentligt ind i mikrofonen – et problem, vi tilhørere ikke bemærkede...

Pausen går, og scenen overtages af Claus Ankersen. ”Wow, det er fedt at være i Århus – det er ikke så tit, jeg er her. Jeg skylder Århus nogle fede oplevelser!” Claus Ankersen fortæller om dengang, da han boede på Ry Højskole i 1989, og de kom ind til Århus for at hygge sig. ”Dengang spiste jeg et helt kilo kød – det ville jeg ikke kunne i dag!” Han fortæller på typisk stenbro-maner lidt om, hvordan han ser verdenssituationen – der var åbenbart en grund til, at han netop kom ind på 1989. ”Ved I hvad, jeg er faktisk mere bange for russerne nu, end jeg var dengang!” Med sit lange hår virker han enormt uhøjtidelig, men man skal ikke lade sig narre, tror jeg. Var det ikke Storm P, der sagde ”den, der kun tager alvor for alvor og spøg for spøg - har forstået begge dele lige dårligt.” Claus Ankersen er manden bag verdens måske største digt – et 20 meter langt digt på Enghave Plads. Bare ét af versene lyder

Åh Enghave Plads/med dit træ, dit springvand og din lille gulddreng/du med dine mange pladser i én og så mange verdener på hver plads/Enghave Plads, din gamle røver med dine barnevogne, dit pizzatek og dine darlings/dine homeboys, gadedrenge og gnistrende gamlinge/du med dine solnedgange, din fine mur og dine ni bænke/du med din Christianialadcykel med indlagt boombox /du med dine kolde øl fra egypteren og børn i springvandet/du med dine hunde og små improviserede picnics/du med dit enestående og forfærdeligt stinkende pissoir/hvor nogen af og til skider i renderne/og sætter tags på væggene og Unterbergflasker under vandrørerne

Ja, hvad kan jeg sige ? Jeg håber, at jeg kommer til at møde ham igen. En charmetrold, en mand med vid, en fortæller – ja, kort sagt en mand, der godt kan lide at hygge sig og hygge for folk.

Andreas Ole Nielsen er sidste mand på skansen, og ikke for at fornærme ham, men på det her tidspunkt er jeg smæksulten og går ind ved siden af i Nørregade Kiosk, hvor jeg køber en kebab. Men min gode bekendte Anne Katrine siger til mig, at han er god. Det er han sikkert også.

Niels Østergaard

Woo Man

There is a story
I need to tell
It didn't come to me
That easily, well That
does not matter
Cause the story is true
Right down below
I'll try making it do

You know, in old times
People didn't wear clothes
The climate was different
And so the souls
Why anybody could see
Each other as the Lord
Invented us – and here
We begin, for short

One day a beautiful

Girl-child was born
Far away in a village
Named The Crazy Thorn
She grew up there
Became slim and strong
In mutual happiness Her
life went on

She became so beautiful
The most beautiful smile
Brown and smiling eyes
And a beautiful mind Her
advantages at a level
None ever had seen
The most beautiful body
That ever had been

Her raven-black hair
A bit curly softly lay
Over her shoulders
And at the end of the day
She plaited it all
Bound it around her neck So
the ends as black waves
Covered her soft breast

Otherwise she went round
Equipped in suntanned skin
As was the tradition

Of those times kin
And so many eyes
Followed this soul

To the eager young men
She was a first-class goal

And here we get near
To the very point
Of this true story
You hopefully enjoy
Cause where she passed by The
young men massed “wooo” Still
she just passed them by
- nothing to do

At that time a person
Was called a “Man”
Whatever height or weight
Or sex that can
Describe a person
As young or old
As female or male
As stone or gold

Still where she passed by
You always could hear
The young men massing
“Woo man is here Wooo,
what a pride Adorable
goody, beauty Delicacy,
wonder, wooo Let me do
my duty”
In this way the word
“Woo-man” came in
As a word for a beauty
Of my original kin
Well – later, inflation -
Not much is left
Why now it's just a word for
Grown up female sex
She became so beautiful
The most beautiful smile
Brown and smiling eyes
And a beautiful mind Her
advantages at a level
None ever had seen
The most beautiful body
That ever had been
Anywhere she passed by
You always could hear
The young men massing
“Woo man is here
Wooo, what a pride
Adorable goody, beauty
Delicacy, wonder, wooo
Let me do my duty”

Niels Østergaard

Canticle

The sense of love

I see your body from behind, I see your long black hair
Falling softly from your back over shoulders as to share
The shading of your ample, opulent and buxom charms
The only meaning of my life is to get you in my arms
I love your luscious talking -
You're like a balmy breeze -
And as I see you turning 'round I find me paralysed when
seeing oh how beautiful you are, as you slowly walk near I
feel my legs slowly moving, in a triangle of fear
And happiness and luck oh, making up an open soul As
if the meaning of my life is to reach this single goal I
love your sensitive walking -
Your getting near to me –
And as I feel your warm, soft skin I find me paralysed when
feelings are transferred with pride and love, and with warmth and
faith
As I feel your soft skin touch, your advances with such grace
Only women can succeed and, transfer as a silky web
Softly binding my attention, feeling for the lovers step
Unconscious mutual be –
In lovers space you – me –
And as I see the bottomless deep in your eyes I find me being
integrated in your fluid, in a graceful lust
Concupiscence hinterland, scintillating human crush
The marvellous intimate eruptions of a soul
Continuously working for to reach the wonders goal
Electrifying, amplify –
Intensive power of love –

A scintillating, starry vault encrusts my senses as
I'm being flushed into the open space of the whirling scent
Of the petals of red roses, and the lilac's and the smell
Of the fruits of the being in the shell of natures deep
Matriculated delectable and voluptuous receipt

Of sharing common faith –
Relish of warm-hearted grace –
And in the heavy smell of passion I declare my love

For you my realised dream as I slowly wake up
From the deep hypnosis, where I found the crop Impressive
rich interdependence, mysterious and fettle deep
Impressionistic art of bodies gently, powerful and steep
Advance to common share –
You smile so lovely there –
And for my eyes I see your charms so beautiful and in my
arms

I feel the endless love –

Niels Østergaard

Hard

Hard is a troublesome
Word to understand

Stones are hard
Mountains are hard
And hard to climb

Still one thing
Is especially hard That's
to leave my love

If you might find love hard
My love is mild
If you might find distance hard
My love goes far
Because I love you
From my heart

As it always should be

I love you
If you love me
Then everything is
As it always should be

Forfattere og kunstnere, der deltager i dette nummer af Reflex

Arash Sharifzadeh Abdi

Deltager i Reflex for fjerde gang, var senest med i nummer 17. Arash Sharifzadeh Abdi, født i 1972, er en iranskfødt poet, forfatter og oversætter. Som flygtning kom han sammen med sin familie til DK i 1984. Hans hovedinteresser er mytologi, poesi, musik og mystik. Ved afslutning af sin bachelorgrad i persisk fra Københavns Universitet begyndte han at udgive sit arbejde, der bl.a. indeholder digte på både farsi og dansk, noveller og et par faglitterære værker, samt gendigtninger af klassiskpersisk poesi.

Leif Achton-Lynegaard

Født 1954. Har fået udgivet 3 digtsamlinger, 2 novellesamlinger og 1 roman (Håndkraft i 2015). Har også medvirket i diverse danske, norske og svenske antologier og tidsskrifter. Er stærkt inspireret af surrealisme og ordlege i sine digte og skrivelser. Deltager i Reflex for niende gang, senest var nr. 33.

Malene Bach

Født 1990 og studerer til dagligt idéhistorie på Århus Universitet. Hendes digte er ofte farvet af personlige drømme, som tilsættes fiktion. Deltager i Reflex for tredje gang og var senest med i nummer 34.

Helle Bengtsson

Født 1963. Har blandt andet udgivet digtsamlingen "Er du lykkelig bag facaden?" - en samling digte om livet, om det at være deprimeret, om parforhold og venskaber. Men også om at påskønne glæden i de små ting. Deltager i Reflex for anden gang, debuterede i nr. 35.

Sean Ryan Bjerremand

Født 1977. Deltager for 15. gang. Senest med i nr. 35. Har tidligere udgivet e-bøgerne "Yeah! Yeah! Yeah!" (2014) og "How Are You?" (2014) gennem saxo.com og bidraget til antologien "Hov! Vent et øjeblik". Ansvarshavende redaktør for Reflex.

Daniel Mantel

55-årig århusianer. Mere end 35 års eksperimenter med det talte ord; deltagende i og initiativtager til utallige projekter og konstellationer. Inkluderende og implementerende de fleste andre kunstarter. Indimellem publiceret i div magasiner fra Hvedekorn under Borum og frem, journalistik (Information), tekster til musik, etc.; Lydplusslitteratur/Geiger, Vild med Ord; cd & festival. Blog. Roman påtænkt færdig '16. Deltager i Reflex for femte gang og var senest med i nummer 35.

Luchessi Montecillo

Født 1984. Alsidig inden for blandt andet poesi, tegning og design. Hun er aktiv på flere fronter i Aalborgs kulturmiljø, både som udøvende og formidler, og er medlem af 9000 ORDs aktivistgruppe. I Reflex til tider benyttet som illustratør. Var senest med i nummer 35 og deltager for 14. gang.

Connie Anette Nordholt

Aktiv i det aarhusianske poetmiljø siden 2002, og er siden 2012 også historiefortæller med bl.a. egne livshistorier. Cand. mag. i dansk, engelsk og dramaturgi og initiativtager, underviser på HF-niveau og vært til Lytteriet på Godsbanen med fokus på livshistorier. Var senest med i Reflex i nr. 34 og deltager for tredje gang.

J Nyd

55 år, begyndte på det hedengangne digte.dk, og poetklubber i Aalborg og Aarhus. Reflex 's ansvarshavende redaktør i perioden 2008-2015 og har bidraget til alle numre. Medlem af 9000 Ord. Poetry slammer under navnet Jan Nygaard. Skriver meget bredt.

Camilla Ottesen

Camilla Ottesen er 42 år og arbejder til dagligt som leder inden for socialpsykiatrien i Aalborg, hvor hun bor. Hun deltager i Reflex for anden gang, men har skrevet i en årrække under pseudonymet Weronika. Hun har bidraget til QUINTOLOGI (2008), Fragmenter fra poetisk bureau (2010) samt publiceret i Slagtryk. Og så er der jo også det hedengangne digte.dk. Var senest med i Reflex 31, som også var hendes debut i Reflex.

Bjarne Kim Pedersen

Født 1955 og fra Otterup. Fuldtidsforfatter, freelancepædagog og underviser børn/unge i digtskrivning. Er kontaktperson for forlaget Ravnerock. Fortæller på hestevognsture på Enebærodde. Digte præsenteres på Twitter, Youtube, blogs, på mobilen og parkeringspladser. Debut i 1982 med digtsamlingen "Bag næste hjørne" og har senest udgivet "Køllesvingerne" i 2014. Medvirker i Reflex for sjette gang og var senest med i nummer 34.

Maja Ravn

22 år og deltager i Reflex for anden gang. Debuterer i dette nummer af Reflex. Hun studerer Dramaturgi på Aarhus Universitet, og har i mange år været aktiv i både det fynske og århusianske digtermiljø med digte om kærlighed, smerte og ungdommens udfordringer.

Morten Reimar.

23 år og debutant i Reflex. Morten arbejder som journalist og forfatter, og har udgivet tre digtsamlinger: Teenage Jazz, 6 zoner fra City og På Tirsdag.

Anni Birgit Sørensen

53 år og deltager for 19. gang i Reflex. Var senest med i nr. 35. "Jeg forfatter digte, aforismer, sange og kortprosa som hobby, da jeg er førtidspensionist p.g.a. en kronisk lidelse; fibromyalgi, der desværre nedsætter min arbejdsevne meget. Tidligere har jeg haft en hel del varierende arbejdserfaring indenfor forskellige brancher, men er primært uddannet som boghandlermedhjælper. Jeg har studeret ved Århus Universitet." Læs mere om hendes danske poesi på hendes hjemmeside.

Kell Ivan T Thygesen

Kalder sig for Mikaelkunstner. Mikaelkunsten fordrer et socialt engagement og et levet liv (gammel sjæl), og derfor sker en offentlig debut ofte i en ret sen alder. Kell skrev sin første tekst til offentliggørelse som 53-årig i 2006. Han har været med i alle numre og medlem af redaktionen stort set lige siden det første nummer af Reflex i 2008.

Jørgen Wassilefsky

Født 1943. Boganmelder, digter og forlægger gennem sit forlag Spanggaard Art. Aktiv netværker på Facebook gennem gruppen Forlaget Spanggaard Art v/ Jørgen Wassilefsky. Har udgivet digtsamlingen "Landet bag ordene" i 2012, med kunstneren Hannah S. bogen: "Reb trækker storm" i 2013. 2014 etablering af forlaget Spanggaard Art. Startede op med sin egen bog: "OpoPONax", og siden blev det til en række udgivelser. 2015 udkom digtsamlingen "Skygger flakkende", som har fået gode anmeldelser. Deltager i Reflex for sjette gang og var senest med i nr. 34.

Steffen Weiss

Autodidakt digter, skriver hvad der falder ham for brystet. Har skrevet siden sit 17. år, holdt pause fra 1983 frem til 2004, hvor han begyndte at skrive igen. Samme år begyndte han at drage ud i byen for at læse digte op i den københavnske undergrund og har gjort det lige siden. I 2005 selvudgav han digtsamlingen "Kun papir[brænd det før din nabo]", i 2010 bidrog han med tekster til antologien "Hov vent et øjeblik", og er sidst udgivet i antologien "Vintage '13" for Underskovens 10 års jubilæum. Deltager i Reflex for fjerde gang og var senest med i nr. 33.

Peter Graarup Westergaard

Debutant i Reflex. Kan læses på www.petergraarupwestergaardblog.wordpress.com

Finn Wiedemann

Jeg har skrevet fiktion, siden jeg var ung, hvor jeg skrev flere digtsamlinger og en roman, som der heldigvis ikke var nogen, som ville udgive. Gennem årene har jeg fået trykt digte og noveller. Født 1964. Var senest med i Reflex 33 og deltager for femte gang.

Niels Østergaard

Født 1954. Har skrevet lyrik siden teenageårene, men i særlig grad siden 1997, hvor det er blevet til et antal sammenhængende værker og en masse enkeltstående stykker, næsten udelukkende på Engelsk. Noget er der sat musik på, bl. a. af Franz Horwath. Et stykke, Giants om tildannelsen af dolomithorstene ved Ao Nang i Thai, har Marlene Munk malet en række billeder til. Skriver stadig på Engelsk, men er inde i en periode, hvor der skrives meget på Dansk. Mange af disse stykker sætter han selv melodi på. Inspirationen hentes typisk i dagligdagen hvad enten det er vejret, tilfældige møder, smuk natur, rejseoplevelser eller andet. Deltager for fjerde gang, forrige gang var nr. 34.

8220 Untold Stories

Samarbejde mellem Anett Sällsäter Christiansen, født 1970, og Sean Ryan Bjerremand. Formålet er at kombinere elementer fra roman, digtning og fotos.

